

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 28 listopada 2013 r. *

Odwołanie — Środki ograniczające przyjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Środki skierowane wobec irańskiego przemysłu naftowo-gazowego — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Obowiązek umotywowania zasadności środka

W sprawie C-348/12 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 6 lipca 2012 r.,

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez M. Bishopa oraz R. Liudvinaviciute-Cordeiro, działających w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną jest:

Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, z siedzibą w Teheranie (Iran), reprezentowana przez adwokatów F. Esclatine'a oraz S. Perrotet,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez M. Konstantinidisa oraz E. Cujo, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, A. Rosas (sprawozdawca), D. Šváby i C. Vajda, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: V. Tourrès, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 kwietnia 2013 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 11 lipca 2013 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu Rada Unii Europejskiej wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10 Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), na mocy którego Sąd stwierdził nieważność następujących aktów prawnych w zakresie dotyczącym spółki Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran (zwanej dalej „Kala Naft”):
 - decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39; sprostowanie Dz.U. L 197, s. 19);
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 195, s. 25);
 - decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 281, s. 81);
 - rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1, zwanych dalej łącznie „spornymi aktami”),

utrzymał w mocy skutki decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, do momentu, w którym weszło w życie stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 961/2010.

Ramy prawne i okoliczności powstania sporu

- 2 Układ o nierozprzestrzaniu broni jądrowej został wyłożony do podpisu w dniu 1 lipca 1968 r. w Londynie, w Moskwie i w Waszyngtonie. Wszystkie 28 państw członkowskich Unii Europejskiej jest „państwami stronami” tego traktatu, podobnie jak Islamska Republika Iranu.
- 3 Artykuł II tego układu przewiduje między innymi, że „[k]ażde z Państw Stron niniejszego Układu niedysponujących bronią jądrową zobowiązuje się do [...] nieprodukowania i niezyskiwania inną drogą broni jądrowej lub innych jądrowych urządzeń wybuchowych [...]”.
- 4 Artykuł III wspomnianego układu przewiduje w swym ust. 1, że „[k]ażde z Państw Stron Układu niedysponujących bronią jądrową zobowiązuje się do przyjęcia środków zabezpieczających ustalonych w porozumieniu, co do którego będą prowadzone rokowania i które będzie zawarte z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej [(zwaną dalej »MAEA«)], zgodnie z [...] Statutem [MAEA] i systemem środków zabezpieczających Agencji, wyłącznie w celu kontroli wykonania jego zobowiązań, przyjętych zgodnie z niniejszym Układem, aby nie dopuścić do przekształcenia energii jądrowej przeznaczonej do celów pokojowych w broń jądrową lub inne jądrowe urządzenia wybuchowe [...]”.
- 5 Zgodnie z art. III B 4 statutu MAEA Agencja ta przedstawia Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych roczne sprawozdania na temat swoich prac, a jeśli zaistnieje taka potrzeba, Radzie Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych (zwanej dalej „Radą Bezpieczeństwa”).

- 6 Rada Bezpieczeństwa, zaniepokojona licznymi sprawozdaniami dyrektora generalnego MAEA oraz rezolucjami Rady Gubernatorów MAEA dotyczącymi programu jądrowego Islamskiej Republiki Iranu, przyjęła w dniu 23 grudnia 2006 r. rezolucję nr 1737 (2006), której pkt 12 rozpatrywany wraz z załącznikiem, wymieniają zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej osoby i podmioty, których fundusze oraz zasoby ekonomiczne powinny zostać zamrożone.
- 7 W celu wdrożenia w Unii rezolucji nr 1737 (2006) Rada przyjęła w dniu 27 lutego 2007 r. wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 61, s. 49).
- 8 Artykuł 5 ust. 1 wspólnego stanowiska 2007/140 przewidywał zamrożenie wszelkich funduszy i zasobów ekonomicznych określonych kategorii osób i podmiotów wymienionych w lit. a) i b) tego przepisu. I tak art. 5 ust. 1 lit. a) dotyczył osób i podmiotów określonych w załączniku do rezolucji nr 1737 (2006), jak również innych osób i podmiotów określonych przez Radę Bezpieczeństwa czy komitet Rady Bezpieczeństwa utworzony zgodnie z art. 18 rezolucji nr 1737 (2006). Wykaz tych osób i podmiotów znajdował się w załączniku I do wspólnego stanowiska 2007/140. Z kolei art. 5 ust. 1 lit. b) dotyczył osób i podmiotów niewymienionych w załączniku I, które między innymi są zaangażowane w działania Iranu wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych, są bezpośrednio związane z takimi działaniami lub udzielają im wsparcia. Wykaz tych osób i podmiotów znajdował się w załączniku II do omawianego wspólnego stanowiska.
- 9 W zakresie dotyczącym kompetencji Wspólnoty Europejskiej rezolucja nr 1737 (2006) została wdrożona rozporządzeniem Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczącym środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1), wydanym na podstawie art. 60 WE i 301 WE, opartym na wspólnym stanowisku 2007/140, którego treść jest zasadniczo taka sama jak treść tego rozporządzenia, gdyż te same nazwy podmiotów i nazwiska osób fizycznych zostały wymienione w załącznikach do rozporządzenia: IV (wykaz osób, podmiotów i organów, określonych przez Radę Bezpieczeństwa) i V (wykaz osób, podmiotów i organów, innych niż wymienione w załączniku IV).
- 10 Artykuł 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 423/2007 jest sformułowany w następujący sposób:

„Zamraża się wszystkie fundusze i zasoby gospodarcze należące do osób, podmiotów lub organów wymienionych w załączniku V, pozostające w ich posiadaniu lub pod ich kontrolą. W załączniku V wymieniono osoby fizyczne i prawne, podmioty i organy, które nie są objęte załącznikiem IV, ale zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) wspólnego stanowiska 2007/140 [...] zostały określone jako:

 - a) zaangażowane w działalność Iranu stwarzającą zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej, bezpośrednio związane z taką działalnością lub wspierające ją”.
- 11 Rada Bezpieczeństwa, stwierdziwszy, że Islamska Republika Iranu nie przestrzegała rezolucji Rady Bezpieczeństwa, że wybudowała ośrodek nuklearny w Kom z naruszeniem obowiązku zawieszenia wszelkich działań związanych ze wzbogacaniem uranu i powiadomiła o tym dopiero we wrześniu 2009 r., że nie poinformowała o tym MAEA i odmawiała współpracy z tą agencją, przyjęła na podstawie rezolucji nr 1929 (2010) z dnia 9 czerwca 2010 r. surowsze środki wymierzone w szczególności w irańskie spółki morskie, w sektor rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia broni jądrowej oraz w Korpus Strażników Rewolucji Islamskiej.
- 12 Mimo że Rada Bezpieczeństwa nie przyjęła decyzji odnośnie do sektora energetycznego, siedemnasty motyw rezolucji został sformułowany w następujący sposób:

„Uznając, że dostęp do zróżnicowanych i niezawodnych źródeł energii jest niezbędny do trwałego wzrostu i trwałego rozwoju, jednocześnie zauważając potencjalne powiązania między dochodami, jakie Iran czerpie z sektora energetycznego a finansowaniem przezeń działań wrażliwych z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych, *zauważając również*, że sprzęt i materiały do procesów

chemicznych potrzebne przemysłowi petrochemicznemu mają wiele wspólnego z tymi, które są potrzebne do pewnych wrażliwych działań związanych z cyklem paliwa jądrowego” [tłumaczenie nieoficjalne].

13 W oświadczeniu załączonym do swych konkluzji z dnia 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska podkreśliła głębokie zaniepokojenie irańskim programem jądrowym i z zadowoleniem przyjęła uchwalenie przez Radę Bezpieczeństwa rezolucji nr 1929 (2010) oraz odnotowała ostatnie sprawozdanie MAEA z dnia 31 maja 2010 r.

14 W pkt 4 tego oświadczenia Rada Europejska stwierdziła, że nieuniknione stało się wprowadzenie nowych środków ograniczających. Biorąc pod uwagę prace podjęte przez Radę ds. Spraw Zagranicznych zwróciła się do tej ostatniej, aby podczas swego następnego posiedzenia przyjęła środki wdrażające środki zawarte w rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1929 (2010), a także środki dodatkowe, z myślą o wsparciu rozwiązania w drodze negocjacji wszystkich nierozstrzygniętych kwestii dotyczących opracowywania przez Islamską Republikę Iranu technologii wrażliwych służących rozwijaniu programów jądrowego i rakietowego. Środki te powinny dotyczyć następujących sektorów:

„handlu, szczególnie technologiami podwójnego zastosowania, oraz na dalszych ograniczeniach ubezpieczenia handlu, a także na sektorze finansowym ze szczególnym uwzględnieniem dalszego zamrażania aktywów irańskich banków i restrykcji w zakresie bankowości i ubezpieczeń; powinno się w nich także uwzględnić irański sektor transportu, zwłaszcza Linie Żeglugową Islamskiej Republiki Iranu [(IRISL)] oraz jej spółki zależne i spółkę zajmującą się lotniczym przewozem ładunków, kluczowe sektory przemysłu gazowego i naftowego, z zastosowaniem zakazu nowych inwestycji, pomocy technicznej i transferu technologii, sprzętu i usług związanych z tym[i] obszarami, w szczególności z rafinacją, upłynnianiem i technologią w zakresie skroplonego gazu ziemnego; a także nowe zakazy wydawania wiz i zamrażanie aktywów, szczególnie w stosunku do Korpusu Strażników Rewolucji Islamskiej (IRGC)”.

15 Decyzją 2010/413 Rada wprowadziła to oświadczenie w życie, uchylając wspólne stanowisko 2007/140 i przyjmując dodatkowe środki ograniczające w stosunku do ostatnich.

16 Motywy 22, 23 i 27 decyzji 2010/413 brzmią następująco:

„(22) W [rezolucji Rady Bezpieczeństwa] nr 1929 (2010) zauważono, że istnieją potencjalne powiązania między dochodami pochodzącymi z sektora energetycznego i finansowaniem przez Iran działań wrażliwych z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych, a także zauważono, że sprzęt i materiały do procesów chemicznych potrzebne przemysłowi petrochemicznemu mają wiele wspólnego z tymi, które są potrzebne do pewnych wrażliwych działań związanych z cyklem paliwa jądrowego.

(23) Zgodnie z oświadczeniem Rady Europejskiej państwa członkowskie powinny zakazać sprzedaży, dostarczania lub przekazywania do Iranu kluczowego sprzętu i technologii, a także związanej z nimi pomocy technicznej i finansowej, które mogą być stosowane w kluczowych sektorach w przemyśle naftowym i przemyśle gazu ziemnego. Ponadto państwa członkowskie powinny zakazać jakichkolwiek nowych inwestycji w te sektory w Iranie.

[...]

(27) Wykonanie niektórych środków wymaga dalszego działania Unii”.

17 Artykuł 4 decyzji 2010/413 ma następujące brzmienie:

„1. Zabrania się sprzedaży, dostarczania lub przekazywania – przez obywateli państw członkowskich lub z terytoriów państw członkowskich, lub przy użyciu statków lub statków powietrznych podlegających ich jurysdykcji, niezależnie od tego, czy operacje te rozpoczęły się na terytoriach państw członkowskich, czy też nie – kluczowego sprzętu i technologii dla następujących kluczowych sektorów przemysłu naftowego i gazu ziemnego w Iranie lub dla przedsiębiorstw irańskich lub należących do Irańczyków zaangażowanych w tych sektorach poza Iranem:

- a) rafinowanie;
- b) skroplony gaz ziemny (LNG);
- c) poszukiwanie złóż;
- d) produkcja.

Unia podejmuje środki niezbędne do określenia stosownych produktów, które należy objąć niniejszym przepisem.

2. Zabrania się zapewniania przedsiębiorstwom w Iranie zaangażowanym w kluczowych sektorach irańskiego przemysłu naftowego i gazowego, o których mowa w ust. 1, lub przedsiębiorstwom irańskim lub należącym do Irańczyków zaangażowanych w tych sektorach poza Iranem:

- a) pomocy technicznej lub prowadzenia szkoleń i świadczenia innych usług związanych z kluczowym sprzętem i technologią, jak określono w ust. 1;
- b) finansowania lub udzielania pomocy finansowej do celów jakiegokolwiek sprzedaży, dostarczania, przekazywania lub eksportu kluczowego sprzętu i technologii, jak określono w ust. 1, lub do celów świadczenia odnośnej pomocy technicznej lub prowadzenia szkoleń.

3. Zakazany jest świadomy i celowy udział w działaniach, których celem lub skutkiem jest omińnięcie zakazów, o których mowa w ust. 1 i 2”.

18 Artykuł 20 ust. 1 decyzji 2010/413 przewiduje zamrożenie funduszy wielu kategorii osób. Artykuł 20 ust. 1 lit. a) dotyczy osób i podmiotów wskazanych przez Radę Bezpieczeństwa, które zostały wymienione w załączniku I do decyzji. Artykuł 20 ust. 1 lit. b) określa między innymi „osoby lub podmioty niewymienione w załączniku I, które są zaangażowane w irańskie działania wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych lub opracowywania systemów przenoszenia broni jądrowej, w tym przez zaangażowanie w zdobywanie zakazanych produktów, towarów, materiałów i technologii, lub które są bezpośrednio związane z tymi działaniami lub zapewniające im wsparcie, a także osoby lub podmioty działające w ich imieniu lub pod ich kierownictwem, lub podmioty należące do nich lub przez nie kontrolowane, w tym w sposób nielegalny, [...] wymienione w załączniku II”.

19 Kala Naft jest spółką irańską należącą do National Iranian Oil Company (zwaną dalej „NIOC”), działającą jako centrum nabywcze dla sektora naftowego, gazowego i petrochemicznego grupy spółek należących do NIOC. Została wpisana do pkt 24 części I.B załącznika II do decyzji 2010/413. Uzasadnienie było następujące:

„Prowadzi handel sprzętem dla sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym. Usiłowała zamawiać materiały (bramy z bardzo trwałego stopu), które nie mają zastosowania poza przemysłem jądrowym. Powiązana z przedsiębiorstwami zaangażowanymi w irański program jądrowy”.

20 Rozporządzeniem wykonawczym nr 668/2010, wydanym w wykonaniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007, firma Kala Naft, wymieniona w pkt 22 części I.B załącznika do rozporządzenia wykonawczego nr 668/2010, została dodana do znajdującego się w tabeli I załącznika V do rozporządzenia nr 423/2007 wykazu osób prawnych, podmiotów i organów.

21 Uzasadnienie było prawie identyczne z uzasadnieniem zawartym w decyzji 2010/413.

22 Załącznik II do decyzji 2010/413 został poddany przeglądowi i przepisany do decyzji 2010/644.

23 Motywy 2–5 decyzji 2010/644 są sformułowane w następujący sposób:

„(2) Rada dokonała pełnego przeglądu wykazu osób i podmiotów zawartego w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB, do których mają zastosowanie art. 19 ust. 1 lit. b) i [art.] 20 ust. 1 lit. b) tej decyzji. Dokonując tego przeglądu, Rada uwzględniła uwagi przedłożone jej przez zainteresowanych.

(3) Rada uznała, że – z wyjątkiem dwóch podmiotów – osoby i podmioty wymienione w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB nadal powinny być objęte szczególnymi środkami ograniczającymi przewidzianymi w tejże decyzji.

(4) Rada stwierdziła również, że należy zaktualizować wpisy dotyczące niektórych podmiotów znajdujących się w tym wykazie.

(5) Należy odpowiednio zaktualizować wykaz osób i podmiotów, o których mowa w art. 19 ust. 1 lit. b) i art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB”.

24 Firma Kala Naft została powtórzona w pkt 24 wykazu podmiotów znajdującym się w tabeli I załącznika II do decyzji 2010/413, tak jak wynika to z decyzji 2010/644. Dotyczące jej uzasadnienie jest identyczne z uzasadnieniem zawartym w decyzji 2010/413.

25 Rozporządzenie nr 423/2007 zostało uchylone rozporządzeniem nr 961/2010, które zostało wydane na podstawie art. 215 TFUE.

26 Motywy 1–3 i 7 rozporządzenia nr 961/2010 brzmią następująco:

„(1) W dniu 26 lipca 2010 r. Rada zatwierdziła decyzję 2010/413/WPZiB potwierdzającą środki ograniczające podejmowane od 2007 r. i przewidującą dodatkowe środki ograniczające wobec Islamskiej Republiki Iranu [...] w celu wypełnienia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1929 (2010) oraz środków towarzyszących, zgodnie z wezwaniem Rady Europejskiej zawartym w oświadczeniu z dnia 17 czerwca 2010 r.

(2) Te środki ograniczające polegają w szczególności na [...] ograniczeniach w handlu kluczowym sprzętem i technologiami dla irańskiego przemysłu naftowo-gazowego oraz ograniczeniach inwestycji w ten przemysł [...].

(3) W decyzji 2010/413/WPZiB przewidziano również dodatkowe kategorie osób, których środki finansowe i zasoby gospodarcze należy zamrozić, oraz pewne inne techniczne zmiany w obowiązujących środkach.

[...]

(7) Aby zapewnić skuteczne wykonanie zakazu sprzedaży, dostaw, przekazywania lub wywozu do Iranu kluczowego sprzętu lub technologii, które mogłyby być wykorzystywane w kluczowych sektorach w przemyśle naftowym i przemyśle gazu ziemnego, należy sporządzić wykaz takiego kluczowego sprzętu i technologii”.

27 Przepisy art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 961/2010 przewidują:

„1. Zakazuje się sprzedaży, dostarczania, przekazywania lub wywozu kluczowego sprzętu lub technologii wyszczególnionych w załączniku VI, bezpośrednio lub pośrednio, na rzecz osób, podmiotów lub organów z Iranu albo do użytku w tym państwie.

2. W załączniku VI wyszczególniono kluczowy sprzęt i technologie wykorzystywane w następujących kluczowych sektorach przemysłu naftowo-gazowego w Iranie:

- a) poszukiwanie ropy naftowej i gazu ziemnego;
- b) produkcja ropy naftowej i gazu ziemnego;
- c) rafinacja;
- d) skraplanie gazu ziemnego”.

28 Artykuł 16 rozporządzenia nr 961/2010 przewiduje między innymi zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych należących do określonych osób, podmiotów i organów, jak również wszystkich środków finansowych i zasobów gospodarczych będących w posiadaniu lub pod kontrolą tych osób, podmiotów i organów. Artykuł 16 ust. 1 określa osoby, podmioty i organy wskazane przez Radę Bezpieczeństwa i wymienione w załączniku VII do tego rozporządzenia.

29 Zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010:

„2. Zamraża się wszystkie środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do osób, podmiotów i organów wyszczególnionych w załączniku VIII, jak również wszystkie środki finansowe i zasoby gospodarcze będące w posiadaniu lub pod kontrolą tych osób, podmiotów i organów. W załączniku VIII wymieniono osoby fizyczne i prawne, podmioty i organy, które [...] zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji [2010/413] zostały określone jako:

- a) zaangażowane w działania bezpośrednio związane z działaniami lub wspierające działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej przez Iran lub tworzenie systemów przenoszenia broni jądrowej przez Iran, w tym przez zaangażowanie w dostarczanie zakazanych towarów i technologii, lub jako podmioty będące w posiadaniu lub pod kontrolą takich osób, podmiotów lub organów, w tym w sposób nielegalny, lub działające w ich imieniu lub według ich wskazówek;

[...]”.

30 Firma Kala Naft została wpisana przez Radę do pkt 29 wykazu osób prawnych, podmiotów i organów wymienionych w załączniku VIII B do rozporządzenia nr 961/2010. Uzasadnienie wpisu jest identyczne z uzasadnieniem zawartym w decyzji 2010/413.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

31 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 20 października 2010 r., Kala Naft wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji 2010/413 i rozporządzenia wykonawczego nr 668/2010.

- 32 W swoich uwagach z dnia 6 grudnia 2010 r. przedstawionych w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu Kala Naft poszerzyła zakres żądań, wnosząc do Sądu również o stwierdzenie nieważności decyzji 2010/644 i rozporządzenia nr 961/2010 w zakresie, w jakim te akty prawne jej dotyczą.
- 33 Kala Naft podniosła dziewięć zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczył niezgodności z prawem art. 4 decyzji 2010/413 oraz art. 28 tej decyzji, dotyczącego daty jej wejścia w życie. Zarzut drugi dotyczył naruszenia obowiązku uzasadnienia. Zarzut trzeci dotyczył naruszenia prawa do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej. Zarzut czwarty dotyczył naruszenia zasady proporcjonalności. Zarzut piąty dotyczył braku kompetencji Rady do przyjęcia spornych aktów. Zarzut szósty dotyczył nadużycia władzy. Zarzut siódmy dotyczył naruszenia prawa w odniesieniu do pojęcia udziału w rozprzestrzeleniu broni jądrowej. Zarzut ósmy dotyczył błędu w ocenie okoliczności faktycznych odnośnie do działalności spółki. Zarzut dziewiąty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczył oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności.
- 34 Podczas rozprawy przed Sądem Rada i Komisja Europejska podnosiły, że skarga wniesiona przez Kala Naft była niedopuszczalna, ponieważ opierała się na rzekomym naruszeniu praw podstawowych tej spółki.
- 35 W pkt 39 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że na mocy art. 275 akapit pierwszy TFUE Sąd „nie jest właściwy do rozpoznania skargi dotyczącej oceny zgodności z prawem art. 4 decyzji 2010/413, a zatem do wydania orzeczenia w przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego”.
- 36 Odrzucił jednak jako niedopuszczalną argumentację przedstawioną przez Radę i Komisję, która dotyczy istoty sporu i wiąże się z niemożnością oparcia skargi przez Kala Naft na naruszeniu praw podstawowych.
- 37 Oddalił następnie zarzut piąty, dotyczący braku kompetencji Rady do wydania spornych aktów prawnych oraz zarzut szósty, dotyczący nadużycia władzy. Uwzględnił jednak część pierwszą zarzutu pierwszego, w drodze której kwestionowano wejście w życie z mocą wsteczną decyzji 2010/413, ponieważ miała na celu stwierdzenie nieważności art. 28 decyzji 2010/413 i odrzucił go jako nieistotny dla sprawy w pozostałym zakresie.
- 38 Co się tyczy uzasadnienia spornych aktów, Sąd w pkt 80 zaskarżonego wyroku oddalił zarzut drugi jako bezzasadny w zakresie, w jakim dotyczył pierwszego i drugiego powodu wpisu spółki Kala Naft do wykazów spornych aktów Rady. Jednak uwzględnił zarzut drugi i w związku z tym stwierdził nieważność spornych aktów w zakresie, w jakim dotyczyły trzeciego powodu wpisu.
- 39 Sąd stwierdził w pkt 97 zaskarżonego wyroku, że Rada nie naruszyła prawa do obrony spółki Kala Naft w odniesieniu do pierwszego powiadomienia o dowodach obciążających. W pkt 101 tego wyroku uznał, że Rada naruszyła jednak to prawo, nie ustosunkowując się do wniosku o udzielenie dostępu do akt, złożonego przez tę spółkę w odpowiednim czasie. W pkt 105 swego wyroku orzekł, że prawo Kala Naft do skutecznego przedstawienia swojego punktu widzenia w odniesieniu do zebranych w stosunku do niej dowodów było przestrzegane. Sąd stwierdził jednak w pkt 107 zaskarżonego wyroku, że okoliczność, iż Rada nie ustosunkowała się do przedstawionego przed upływem terminu do wniesienia skargi wniosku Kala Naft o udostępnienie materiałów zgromadzonych w jej aktach, stanowi naruszenie prawa Kala Naft do skutecznej ochrony sądowej. W rezultacie Sąd uwzględnił zarzut trzeci i stwierdził nieważność spornych aktów w zakresie, w jakim dotyczą Kala Naft.
- 40 Ponieważ Rada potwierdziła, że jej akta nie zawierają dowodów lub informacji innych niż te, które znalazły się w uzasadnieniu spornych aktów, Sąd uznał za użyteczne – ze względu na ekonomikę procesową oraz w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości – zbadać zarzuty siódmy i ósmy dotyczące odpowiednio naruszenia prawa w odniesieniu do pojęcia udziału w rozprzestrzeleniu broni jądrowej oraz błędu w ocenie okoliczności faktycznych, jeśli chodzi o działalność Kala Naft. Uwzględnił zarzut siódmy i w rezultacie stwierdził nieważność spornych aktów

w zakresie dotyczącym pierwszego powodu wpisania tej spółki do wykazów tych aktów. Ponadto stwierdził, że Rada nie przedstawiła dowodu na poparcie twierdzeń przedstawionych w ramach drugiego powodu wpisu i w związku z tym uwzględnił zarzut ósmy i stwierdził nieważność spornych aktów w zakresie dotyczącym tego powodu wpisania.

- 41 Sąd nie rozpatrzył zarzutów czwartego i dziewiątego.
- 42 W celu uniknięcia naruszenia pewności prawa Sąd utrzymał skutki decyzji 2010/413 zmienionej decyzją 2010/644 w mocy do chwili wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie odwołania. Zgodnie z art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie wywołuje skutek zawieszający wobec orzeczeń Sądu stwierdzających nieważność rozporządzenia, w niniejszym wypadku rozporządzenia nr 961/2010, do czasu wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie odwołania.

Żądania stron

- 43 Rada wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - wydanie prawomocnego orzeczenia w przedmiocie sporu i odrzucenie jako niedopuszczalnej skargi Kala Naft na sporne akty lub pomocniczo oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie spółki Kala Naft kosztami poniesionymi przez Radę w postępowaniu w pierwszej instancji i w ramach postępowania odwoławczego.
- 44 Kala Naft wnosi do Trybunału o:
- oddalenie wniesionego przez Radę odwołania;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 45 Komisja wnosi do Trybunału o:
- uwzględnienie jako zasadnego odwołania Rady;
 - obciążenie spółki Kala Naft kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia prawa w odniesieniu do dopuszczalności skargi czy niektórych zarzutów Kala Naft

- 46 Zarzut pierwszy dotyczy dopuszczalności niektórych zarzutów podniesionych przez Kala Naft. Zarzut ten dotyczy pkt 43–46 zaskarżonego wyroku, sformułowanych następująco:
- „43 Podczas rozprawy Rada i Komisja podniosły, że [Kala Naft] należy uznać za organizację rządową, a zatem za emanację państwa irańskiego, które nie może powoływać się na ochronę i gwarancje związane z prawami podstawowymi. Ich zdaniem zatem zarzuty skargi oparte na rzekomym naruszeniu tych praw należy uznać za niedopuszczalne.

- 44 W tym względzie, po pierwsze, należy zauważyć, że Rada i Komisja nie kwestionują samego prawa [Kala Naft] do żądania stwierdzenia nieważności [spornych] aktów. Kwestionują jedynie to, że posiada ona pewne prawa, na które się powołuje w celu uzyskania tego stwierdzenia nieważności.
- 45 Po drugie, kwestia, czy skarżący posiada prawa powołane na poparcie zarzutu nieważności, nie dotyczy dopuszczalności samego tego zarzutu, ale jego zasadności. W związku z tym argumenty Rady i Komisji, wedle których [Kala Naft] jest organizacją rządową, należy odrzucić, w zakresie w jakim mają one na celu stwierdzenie częściowej niedopuszczalności skargi.
- 46 Po trzecie, wspomniana argumentacja została przedstawiona po raz pierwszy podczas rozprawy, a Rada i Komisja nie podniosły faktu, iż została ona oparta na okolicznościach prawnych i faktycznych ujawnionych dopiero w toku postępowania. Jako że dotyczy ona istoty sprawy, stanowi nowy zarzut w rozumieniu art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania, co oznacza, że należy ją uznać za niedopuszczalną”.

Argumentacja stron

- 47 Rada utrzymuje, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, gdy stwierdził, że kwestia, czy Kala Naft mogła podnosić zarzut dotyczący naruszenia praw podstawowych dotyczyła nie dopuszczalności tego zarzutu, lecz jedynie jego zasadności. Jest zdania, że skoro podmiot, który stanowi organizację rządową w rozumieniu art. 34 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., nie może korzystać z prawa podstawowego do ochrony własności ani z innych praw podstawowych, to nie ma on legitymacji materialnej (locus standi), aby powoływać się na rzekome naruszenie tych praw przed Sądem.
- 48 Rada przyznaje, że instytucje podniosły ten zarzut dopiero na etapie postępowania ustnego, lecz zauważa, że przesłanki dopuszczalności skargi należą do bezwzględnych przeszkód procesowych.
- 49 Komisja popiera Radę w jej argumentacji i podnosi, że państwa nie mogą korzystać z praw podstawowych, choć mogą powoływać się na prawa procesowe czy prawa wynikające z prawa międzynarodowego.

Ocena Trybunału

- 50 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 59 swojej opinii, skarga Kala Naft wpisuje się w ramy art. 275 akapit drugi TFUE. Spółka ta jest uprawniona do podważania przed sądem Unii umieszczenia jej w wykazie zawartym w spornych aktach, ponieważ wpis ten dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Tym samym jej interes prawny nie może być kwestionowany.
- 51 W związku z tym Sąd słusznie stwierdził w pkt 45 zaskarżonego wyroku, że argumentacja dotycząca możliwości powołania się przez Kala Naft na ochronę i gwarancje związane z prawami podstawowymi nie dotyczy dopuszczalności skargi ani nawet jednego z zarzutów, lecz odnosi się do istoty sporu.
- 52 Ponieważ ta argumentacja została po raz pierwszy przedstawiona podczas rozprawy, a Rada i Komisja nie podniosły okoliczności, że została ona oparta na okolicznościach prawnych i faktycznych ujawnionych dopiero w toku postępowania, Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa, gdy orzekł w pkt 46 zaskarżonego wyroku, że stanowiła ona nowy zarzut w rozumieniu art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem, co oznaczało, że należało ją uznać za niedopuszczalną.
- 53 Z tych względów należy oddalić pierwszy zarzut odwołania.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa w odniesieniu do naruszenia obowiązku uzasadnienia spornych aktów oraz zasadności środka

54 W każdym ze spornych aktów przewidziano trzy powody dla uzasadnienia nałożenia na Kala Naft środków ograniczających.

55 W pkt 79 zaskarżonego wyroku Sąd odrzucił trzeci z tych powodów ze względu na brak uzasadnienia:

„Natomiast trzeci powód, zgodnie z którym [Kala Naft] utrzymuje związki z przedsiębiorstwami zaangażowanymi w irański program jądrowy, jest niewystarczająco uzasadniony, ponieważ nie ma ona możliwości zrozumienia, jaki rodzaj związków z jakimi podmiotami jest jej rzeczywiście zarzucany, z uwagi na co nie jest ona w stanie zweryfikować zasadności tego twierdzenia i zakwestionować go z minimalną choćby dokładnością”.

56 W pkt 113–119 tego wyroku Sąd stwierdził, że pierwszy powód, dotyczący prowadzenia handlu sprzętem dla sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym był obarczony naruszeniem prawa w odniesieniu do pojęcia zaangażowania w rozprzestrzenianie broni jądrowej:

„113Jak zatem wynika z pkt 77 powyżej, podany przez Radę pierwszy powód nie ma oparcia w określonym zachowaniu [Kala Naft] związanym z jej udziałem w rozprzestrzenianiu broni jądrowej. Opiera się on bowiem na stwierdzeniu, że występuje szczególne zagrożenie, iż [Kala Naft] bierze udział w rozprzestrzenianiu broni jądrowej ze względu na jej pozycję jako centrum nabywczego grupy National Iranian Oil Company.

114 Artykuł 20 ust. 1 decyzji 2010/413 przewiduje zamrożenie środków finansowych »osób i podmiotów [...], które [...] udzielają wsparcia« rozprzestrzenianiu broni jądrowej. Podobnie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007 oraz art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010 dotyczą w szczególności podmiotów określonych jako »wspierające« rozprzestrzenianie broni jądrowej.

115 Użyte przez prawodawcę sformułowanie oznacza, że przyjęcie środków ograniczających wobec podmiotu ze względu na wsparcie udzielone rozprzestrzenianiu broni jądrowej zakłada, iż podmiot ten wcześniej dopuścił się zachowania odpowiadającego temu kryterium. Natomiast w przypadku braku takiego rzeczywistego zachowania samo ryzyko, że dana jednostka zapewni wsparcie dla rozprzestrzeniania broni jądrowej w przyszłości, nie jest wystarczające.

116 Należy zatem stwierdzić, że Rada naruszyła prawo, przyjmując odmienną wykładnię art. 20 ust. 1 decyzji 2010/413, art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007 oraz art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010”.

57 W pkt 120–125 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że w odniesieniu do drugiego powodu wpisu Rada dopuściła się błędu w ocenie okoliczności dotyczących działalności Kala Naft:

„120[...] badanie niniejszego zarzutu ogranicza się do drugiego powodu przedstawionego przez Radę, a mianowicie że [Kala Naft] usiłowała zamawiać trwałe bariery stopowe, które nie mają zastosowania poza przemysłem jądrowym.

121 W tym względzie [Kala Naft] podnosi, że wbrew temu, co utrzymuje Rada w uzasadnieniu [spornych] aktów, nabywane przez nią bariery stopowe mają zastosowanie nie tylko w przemyśle jądrowym, ale również w sektorze gazowym, naftowym i petrochemicznym.

122 Rada, wspierana przez Komisję, kwestionuje zasadność argumentów [Kala Naft]. Podnosi, że [Kala Naft] nie wykazała, iż nigdy nie usiłowała zamawiać trwałych barier stopowych, które nie mają zastosowania poza przemysłem jądrowym.

123 Zgodnie z orzecznictwem sądowa kontrola legalności aktu, na mocy którego w stosunku do danego podmiotu zastosowano środki ograniczające, obejmuje ocenę faktów i okoliczności wskazanych na dowód jej zgodności z prawem, jak również zbadanie dowodów i informacji, na których ocena ta została oparta. W razie zakwestionowania tej oceny zadaniem Rady jest przedstawienie tychże dowodów w celu ich zbadania przez sąd Unii (zob. podobnie [wyrok Sądu z dnia 14 października 2009 r. w sprawie [T-390/08] Bank Melli Iran przeciwko Radzie, [Zb.Orz. s. II-3967], pkt 37, 107).

124 W niniejszej sprawie Rada nie przedstawiła żadnej informacji ani dowodu wychodzących poza uzasadnienie [spornych] aktów na poparcie wskazanego w [spornych] aktach drugiego powodu zastosowania środków ograniczających. Jak sama przyznała, w istocie oparła się na niepopartych dowodami twierdzeniach, że [Kala Naft] usiłowała zamawiać trwałe bariery stopowe, które nie mają zastosowania poza przemysłem jądrowym”.

Argumentacja stron

58 Rada w pierwszej kolejności podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa w związku z tym, że dokonał odrębnej analizy zawartych w spornych aktach trzech powodów. Utrzymuje ona mianowicie, że pierwszy powód, dotyczący prowadzenia handlu sprzętem dla sektora naftowego i gazowego nabiera znaczenia w powiązaniu z trzecim powodem, dotyczącym związków utrzymywanych ze spółkami biorącymi udział w irańskim programie jądrowym.

59 Rada podnosi w drugiej kolejności, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, nie uwzględniając należycie, podczas badania drugiego i trzeciego powodów wpisu, okoliczności, że powody te opierały się na informacjach, które pochodziły z poufnych źródeł.

60 Kala Naft utrzymuje po pierwsze, że to sama Rada uznała każdy z elementów uzasadnienia zawartego w spornych aktach za sam z siebie wystarczający do uzasadnienia swoich decyzji. Stoi na stanowisku, że Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa, gdy oddalił trzeci powód, i że ponadto zarzut Rady należało uznać za nowy, a tym samym niedopuszczalny.

61 Kala Naft podnosi po drugie, powtarzając tok rozumowania Sądu zawarty w pkt 114 i 115 zaskarżonego wyroku, że pierwszy powód, wewnątrznie obciążony wadą, nie mógł skutkować konwalidacją trzeciego powodu.

62 Po trzecie, Kala Naft podnosi, że nawet w wypadku łącznego rozpatrywania obu powodów, powód trzeci pozostaje niejasny, ponieważ nie można zrozumieć, do jakich spółek i jakich powiązań odnosi się Rada.

63 W odniesieniu do środków dowodowych Kala Naft utrzymuje, że Rada powołała się na poufny charakter dowodów dopiero podczas rozprawy. Mamy więc do czynienia z nowym zarzutem, którego badania zakazuje Sądowi art. 48 §2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Ocena Trybunału

64 Poprzez ten zarzut Rada podnosi zasadniczo, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, po pierwsze, gdy stwierdził, że powody przedstawione w spornych aktach prawnych były niewystarczające, a po drugie, gdy orzekł, że Rada nie mogła wydać spornych aktów w odniesieniu do Kala Naft, ponieważ żaden z trzech powodów przewidzianych w tych aktach nie mógł uzasadnić przyjęcia rozpatrywanego środka wobec tej spółki.

- 65 Należy przypomnieć, że sądy Unii powinny – zgodnie z kompetencjami przysługującymi im na podstawie traktatu – zapewnić co do zasady pełną kontrolę zgodności z prawem ogółu aktów Unii w świetle praw podstawowych stanowiących integralną część porządku prawnego Unii. Wymóg ten został wyraźnie określony w art. 275 akapit drugi TFUE (zob. wyrok z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawach połączonych C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P Komisja i in. przeciwko Kadi, zwany dalej „wyrokiem w sprawach połączonych Kadi II”, pkt 97).
- 66 Do tych praw podstawowych zaliczają się w szczególności poszanowanie prawa do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej (wyrok w sprawach połączonych Kadi II, pkt 98).
- 67 Pierwsze z tych praw, które jest przewidziane w art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) obejmuje prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do akt sprawy przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności (zob. wyrok w sprawach połączonych Kadi II, pkt 99).
- 68 Drugie ze wspomnianych praw podstawowych, które jest wyrażone w art. 47 karty, wymaga, by zainteresowany miał możliwość zapoznania się z powodami decyzji wydanej w stosunku do niego, czy to poprzez lekturę samej decyzji, czy to poprzez poinformowanie go o tych powodach na jego żądanie, bez uszczerbku dla uprawnienia właściwego sądu do zażądania podania tych powodów od właściwego organu, co pozwoli mu na obronę swoich praw w najlepszych możliwych warunkach oraz na w pełni świadome podjęcie decyzji, czy celowe jest wniesienie sprawy do właściwego sądu, a sądowi w pełni umożliwi dokonanie kontroli zgodności z prawem rozpatrywanej decyzji (zob. wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r. w sprawie C-300/11 ZZ, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. wyrok w sprawach połączonych Kadi II, pkt 100).
- 69 Artykuł 52 ust. 1 karty dopuszcza jednakże ograniczenia w wykonywaniu praw w niej uznanych, o ile dane ograniczenie szanuje zasadniczą treść danego prawa podstawowego oraz – z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności – jest ono konieczne i rzeczywiście odpowiada celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię (zob. ww. wyroki: w sprawie ZZ, pkt 51; w sprawach połączonych Kadi II, pkt 101).
- 70 Ponadto istnienie naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej należy oceniać przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności danej sprawy (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2011 r. w sprawie C-110/10 P Solvay przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10439, pkt 63), w szczególności charakteru rozpatrywanego aktu, okoliczności jego przyjęcia oraz przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok w sprawach połączonych Kadi II, pkt 102; zob. również podobnie w odniesieniu do poszanowania obowiązku uzasadnienia, wyroki z dnia 15 listopada 2012 r.: w sprawach połączonych C-539/10 P i C-550/10 P Al-Aqsa przeciwko Radzie i Niderlandy przeciwko Al-Aqsa, pkt 139, 140; a także w sprawie C-417/11 P Rada przeciwko Bambie, pkt 53).
- 71 W szczególności akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalających mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (ww. wyrok w sprawie Rada przeciwko Bambie, pkt 54).
- 72 Trybunał orzekł już w odniesieniu do kontroli zgodności z prawem decyzji przyjmującej środki ograniczające, że w świetle ich prewencyjnego charakteru, jeśli sąd Unii uzna, że co najmniej jeden z powodów wymienionych w uzasadnieniu jest wystarczająco precyzyjny i konkretny, że jest wykazany i że stanowi sam w sobie wystarczającą podstawę do wsparcia tej decyzji, to okoliczność, iż te pozostałe powody tym się nie cechują, nie może uzasadniać stwierdzenia nieważności wspomnianej decyzji (zob. wyrok w sprawach połączonych Kadi II, pkt 130).
- 73 Ponadto skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 karty wymaga także, by sąd Unii upewnił się, że decyzja, która ma dla danej osoby czy podmiotu znaczenie indywidualne, opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej. Oznacza to sprawdzenie okoliczności faktycznych

podnoszonych w uzasadnieniu, które leży u podstaw wspomnianej decyzji, tak aby kontrola sądowa nie była ograniczona do oceny abstrakcyjnego prawdopodobieństwa przywołanych powodów, ale dotyczyła tego, czy powody te – lub co najmniej jeden z nich, uważany za sam w sobie wystarczający do wsparcia tejszej decyzji – są wykazane (wyrok w sprawach połączonych Kadi II, pkt 119).

- 74 W niniejszym wypadku, w celu oceny prawidłowości dokonanej przez Sąd kontroli uzasadnienia i zasadności spornych aktów należy w pierwszej kolejności zbadać sposób, w jaki Sąd określił i zinterpretował zasady ogólne obowiązujących aktów prawnych, zanim dokona się bardziej szczegółowego badania sposobu, w jaki wykonał kontrolę uzasadnienia i zasadności spornych aktów.
- 75 W tym względzie z żadnego fragmentu zaskarżonego wyroku nie wynika, by Sąd uwzględnił zmiany w uregulowaniach Unii od rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1929 (2010).
- 76 Tym samym, jak wynika z pkt 113 i 114 tego wyroku, interpretacja tych uregulowań przez Sąd skłoniła go do poszukiwania bezpośredniego związku pomiędzy Kala Naft a rozprzestrzenieniem broni jądrowej, podczas gdy z decyzji 2010/413 i z rozporządzenia nr 961/2010 wynika wyraźnie, że irański przemysł naftowo-gazowy może podlegać środkom ograniczającym, w szczególności gdy przyczynia się do nabywania zakazanych towarów i technologii, ponieważ związek pomiędzy tymi towarami i technologiami a rozprzestrzenieniem broni jądrowej został wykazany przez prawodawcę Unii w ogólnych zasadach obowiązujących przepisów.
- 77 Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia nr 961/2010 ustanawia bowiem zakaz sprzedaży, dostarczania, przekazywania lub wywozu kluczowego sprzętu lub technologii wyszczególnionych w załączniku VI, bezpośrednio lub pośrednio, na rzecz osób, podmiotów lub organów z Iranu albo do użytku w tym państwie. Zgodnie z art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia w załączniku VI wyszczególniono kluczowy sprzęt i technologie wykorzystywane w kluczowych sektorach przemysłu naftowo-gazowego w Iranie. Z przepisów tych wynika, że pojęcie „dostarczania zakazanych towarów i technologii” w rozumieniu art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia, obejmuje dostarczanie kluczowego sprzętu i kluczowych technologii wykorzystywanych w kluczowych sektorach przemysłu naftowo-gazowego w Iranie.
- 78 Ponadto cytat tego art. 16 ust. 2 zawarty w pkt 11 zaskarżonego wyroku, podobnie jak zawarte w pkt 114 zaskarżonego wyroku odniesienie do tego przepisu nie obejmują tej części przepisu, zgodnie z którą środki ograniczające dotyczą tych, którzy są zaangażowani w działania bezpośrednio związane z działaniami lub wspierające działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej przez Islamską Republikę Iranu, „w tym przez zaangażowanie w dostarczanie zakazanych towarów i technologii”.
- 79 W odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego nr 668/2010 należy stwierdzić, że akt ten wprowadzał w życie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007, który w odróżnieniu od art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010 nie dotyczył wyraźnie dostarczania zakazanych towarów i technologii.
- 80 Jednakże art. 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 423/2007 dotyczy zaangażowania w działalność Iranu stwarzającą zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej, bezpośrednio związanego z taką działalnością lub ją wspierającego. Tymczasem należy stwierdzić, że pojęcie „wspierania” oznacza mniejszy stopień powiązania z działaniami Iranu mającymi na celu rozprzestrzenianie broni jądrowej niż pojęcia „zaangażowania” i „bezpośredniego związania” i że może obejmować nabywanie towarów i technologii związanych z przemysłem naftowo-gazowym oraz handel nimi.
- 81 Na rzecz takiej wykładni przemawia przyjęcie, po wydaniu rozporządzenia nr 423/2007, rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1929 (2010), oświadczenia Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. oraz decyzji 2010/413, które wymieniają dochody z sektora energetycznego oraz ryzyko związane z materiałami wykorzystywanymi w przemyśle naftowo-gazowym.

- 82 Rezolucja Rady Bezpieczeństwa nr 1929 (2010), do której odnosi się motyw 22 decyzji 2010/413, zwraca bowiem uwagę na potencjalne powiązania między dochodami, jakie Islamska Republika Iranu czerpie z sektora energetycznego, a finansowaniem przez nią działań wrażliwych z punktu widzenia rozprzestrzeniania broni jądrowej, oraz wspomina, że sprzęt i materiały do procesów chemicznych potrzebne przemysłowi petrochemicznemu mają wiele wspólnego z tymi, które są potrzebne do pewnych wrażliwych działań związanych z cyklem paliwa jądrowego. Ponadto Rada Europejska w swym oświadczeniu z dnia 17 czerwca 2010 r. uznała, że nowe środki, które miały zostać przyjęte, powinny dotyczyć kluczowych sektorów przemysłu gazowego i naftowego, z zastosowaniem zakazu nowych inwestycji, pomocy technicznej i transferu technologii, sprzętu i usług związanych z tymi obszarami.
- 83 W świetle tej rezolucji Rady Bezpieczeństwa (wyrok z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie C-548/09 P Bank Melli Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-11381, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo), oświadczenia Rady Europejskiej oraz decyzji 2010/413, które wymieniają dochody z sektora energetycznego oraz ryzyko związane z materiałami wykorzystywanymi w przemyśle naftowo-gazowym, wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007 należało, dla oceny zgodności z prawem środka ograniczającego przyjętego na podstawie rozporządzenia wykonawczego nr 668/2010, dokonywać w ten sposób, że handel kluczowym sprzętem i kluczowymi technologiami wykorzystywanymi w przemyśle naftowo-gazowym można było uznać za wspieranie działań Islamskiej Republiki Iranu mających na celu rozprzestrzenianie broni jądrowej.
- 84 Sąd dopuścił się naruszenia prawa, gdy orzekł w pkt 113–115 zaskarżonego wyroku, że przyjęcie środków ograniczających wobec danego podmiotu zakłada, iż podmiot ten wcześniej dopuścił się faktycznie nagannego zachowania, a samo ryzyko, że dany podmiot dopuści się takiego zachowania w przyszłości, nie jest wystarczające.
- 85 Różne przepisy spornych aktów przewidujące zamrożenie funduszy są bowiem sformułowane w sposób ogólny („zaangażowane w działalność [...], bezpośrednio związane z taką działalnością lub wspierające ją [...]”), nie odnosząc się do zachowań poprzedzających decyzję o zamrożeniu funduszy. Z tego wynika, że nawet gdy dotyczą określonego podmiotu, odesłanie do ogólnego celu, takiego, jaki widnieje w statucie tego podmiotu, może wystarczyć do uzasadnienia przyjęcia środków ograniczających.
- 86 Należy następnie zbadać wystarczająco precyzyjny i konkretny charakter powodów przedstawionych w spornych aktach oraz, w razie potrzeby, czy rzeczywistość okoliczności faktycznych odpowiadających danemu powodowi została wykazana w świetle przekazanych materiałów (zob. wyrok w sprawach połączonych Kadi II, pkt 136).
- 87 Co się tyczy pierwszego powodu podanego w spornych aktach, zgodnie z którym Kala Naft prowadzi handel sprzętem dla sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym, Sąd słusznie stwierdził, że jest on wystarczająco precyzyjny i konkretny, aby pozwolić Kala Naft na sprawdzenie zasadności spornych aktów, przygotowanie linii obrony przed Sądem, a temu ostatniemu na przeprowadzenie kontroli.
- 88 Co się tyczy zasadności środka, a konkretniej, rzeczywistego wystąpienia okoliczności podanych w tym pierwszym powodzie, należy stwierdzić, że na podstawie art. 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 423/2007, art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 oraz art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010, rozpatrywanych w świetle rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1929 (2010) oraz oświadczenia Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. Rada miała prawo uznać, że można było przyjąć środki względem Kala Naft, ponieważ spółka ta prowadzi handel sprzętem dla sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym.

- 89 Wystarczy bowiem przypomnieć, że Kala Naft stanowi centrum nabywcze grupy krajowej naftowej spółki irańskiej, NIOC. Jest to wpisane do statutu tej spółki i nie jest przez nią kwestionowane. Kala Naft sama podnosi w pkt 27 swojej skargi przed Sądem, że z jej metod pracy jasno wynika wyłącznie naftowy, gazowy i petrochemiczny charakter jej działalności.
- 90 Ponadto w ramach podważania drugiego powodu podanego w spornych aktach Kala Naft sama przedstawia w pkt 63, 64 i 118 swojej skargi przed Sądem, że do jej zadań należy udział w nabywaniu barier stopowych dla NIOC i jej filii. W każdym razie z uwagi na tę rolę w ramach grupy NIOC, która w sposób nieunikniony wiąże się z zakupem bardzo dużej ilości towarów wykorzystywanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w NIOC, Rada mogła uznać, że w ramach swojej działalności Kala Naft przyczyniała się do dostarczania zakazanych towarów i technologii w rozumieniu art. 4 i art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, a także art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010, w szczególności sprzętu dla sektorów naftowego i gazowego, który mógł być wykorzystywany na rzecz irańskiego programu jądrowego, jak ujęto to w uzasadnieniu spornych aktów.
- 91 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że fakty podane w pierwszym powodzie zostały wykazane w sposób wystarczający pod względem prawnym i że ten pierwszy powód uzasadniał sam w sobie wpisy do wykazów spornych aktów. Zważywszy na to, co przypomniano w pkt 72 niniejszego wyroku, nie ma potrzeby badania wystarczająco precyzyjnego i konkretnego charakteru drugiego i trzeciego powodów podanych w spornych aktach ani dokonywania kontroli, czy te powody zostały wykazane i mogą same w sobie stanowić wystarczającą podstawę do wydania spornych aktów.
- 92 Chociaż okoliczności motywujące zasadność pierwszego powodu tych wpisów wynikały z pism procesowych składanych w trakcie postępowania przed sądami Unii, a nie z pełnego i wyraźnego uzasadnienia popartego istotnymi elementami informacji, to nie wpływa to na zgodność tych aktów z prawem, ponieważ spółka Kala Naft mogła zrozumieć uzasadnienie, a istotne elementy informacji, takie jak statut tej spółki były jej znane.
- 93 W świetle naruszeń prawa, których dopuścił się Sąd, należy uchylić zaskarżony wyrok.

W przedmiocie skargi przed Sądem

- 94 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, w razie uchylenia przez Trybunał orzeczenia Sądu może on sam wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- 95 W związku z uchyleniem zaskarżonego wyroku do sądu rozpoznającego sprawę należy ponowne rozpatrzenie wniesionej przez Kala Naft skargi o stwierdzenie nieważności.
- 96 W niniejszym przypadku spełnione zostały przesłanki ku temu, by Trybunał sam orzekł w przedmiocie sporu. Argumenty przedstawione bowiem przez strony przed Sądem znajdują się w pismach procesowych składanych podczas pisemnego etapu postępowania przed tym organem sądowym. Ponadto w części swych pism dotyczących założenia uwzględnienia odwołania strony miały okazję ponownie zająć stanowisko przed Trybunałem wobec tych argumentów i ewentualnie odpowiedzi udzielonej przez Sąd.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 97 Kala Naft twierdzi, że decyzja 2010/413 jest niezgodna z prawem, ponieważ jej art. 28 przewidywał, że wejdzie ona w życie z dniem jej przyjęcia, który poprzedzał dzień jej ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Utrzymuje między innymi, że art. 4 decyzji 2010/413 przewiduje środki

zakazu, których zakres nie został wystarczająco ściśle określony. Decyzja 2010/413 w związku z art. 4 i 28 ustanawia zakaz, podlegający sankcji karnej na podstawie ustawodawstw państw członkowskich, niepozwalający jej adresatom poznać jego zakresu.

98 Żadna ze stron nie zajęła przed Trybunałem stanowiska odnośnie do tego zarzutu.

99 Z tych samych powodów, co przedstawione w pkt 36–38 wyroku Sądu, należy stwierdzić, że na mocy art. 275 akapit pierwszy TFUE Trybunał jest niewłaściwy do rozpoznania skargi dotyczącej oceny zgodności z prawem art. 4 decyzji 2010/413.

100 Ponieważ kwestionowanie zgodności z prawem art. 28 jest związane z art. 4, nie ma potrzeby ustosunkowywania się do zarzutu Kala Naft.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

101 Kala Naft twierdzi, że sporne akty nie zostały uzasadnione przez Radę w sposób wymagany prawem, z uwagi na co nie jest w stanie ustalić zarzucanych jej okoliczności oraz potwierdzić lub obalić zasadność przedstawionego uzasadnienia.

102 Zarzut ten z tych samych względów, co przedstawione w pkt 72 i 87 niniejszego wyroku należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony Kala Naft oraz jej prawa do skutecznej ochrony sądowej

103 Kala Naft podnosi w drodze swojego zarzutu trzeciego, że przyjmując decyzję 2010/413 i rozporządzenie wykonawcze nr 668/2010 Rada naruszyła jej prawo do obrony, co pociąga za sobą również naruszenie prawa do skutecznej ochrony sądowej.

104 Z tych samych powodów, co przedstawione w pkt 94–104 wyroku Sądu, należy stwierdzić, że prawo Kala Naft do skutecznego przedstawienia przez tę spółkę swego punktu widzenia było poszanowane.

105 W odniesieniu do okoliczności wykazujących rzeczywistość powodów podanych w stosunku do Kala Naft, wystarczy stwierdzić, że wykonywana przez nią funkcja ośrodka nabywczego grupy NIOC wynika zarówno z jej statutu, jak i z wydawanych przez nią broszur. Rada nie miała zatem obowiązku przedstawienia dowodu na działalność Kala Naft w drodze innych środków dowodowych.

106 Co się tyczy dowodu na usiłowanie zakupu materiałów wykorzystywanych wyłącznie w przemyśle jądrowym, należy stwierdzić, że ewentualne naruszenie prawa do obrony Kala Naft pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu, ponieważ pierwszy powód wpisania Kala Naft do wykazów spornych aktów sam w sobie uzasadniał, jak stwierdzono w pkt 91 niniejszego wyroku, wpisanie tej spółki do tych wykazów.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego braku kompetencji Rady do wydania spornych aktów

107 Kala Naft utrzymuje, że Rada nie miała kompetencji do wydania spornych aktów. Podnosi, że podstawą prawną tych aktów jest oświadczenie Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r., lecz to ogranicza się do zwrócenia się do Rady o wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1929 (2010) i o wydanie środków dodatkowych, a nie przewiduje wydania niezależnych środków polegających na zamrożeniu funduszy. Ponadto rezolucja nr 1929 (2010) nie zawiera środków dotyczących irańskiego przemysłu naftowego i gazowego lub spółki Kala Naft. Kala Naft wywnioskowała na tej podstawie, że Rada nie miała kompetencji do przyjęcia środków ograniczających wobec niej na podstawie oświadczenia Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r.

- 108 W tym względy należy zauważyć, że o ile do celów wykładni spornych aktów uwzględnieniu powinny podlegać rezolucja Rady Bezpieczeństwa nr 1929 (2010) oraz oświadczenie Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r., o tyle akty te nie mogą stanowić podstawy prawnej.
- 109 Należy stwierdzić, że podstawę prawną dla decyzji 2010/413 oraz 2010/644 stanowi art. 29 TUE, dla rozporządzenia wykonawczego nr 668/2010 – art. 291 ust. 2 TFUE a dla rozporządzenia nr 423/2007 i rozporządzenia nr 961/2010 – art. 215 TFUE. Na podstawie tych przepisów traktatowych Radzie przysługuje kompetencja do wydawania spornych aktów, zawierających niezależne środki ograniczające, odrębne od środków konkretnie zalecanych przez Radę Bezpieczeństwa.
- 110 Z tego wynika, że zarzut jest bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego nadużycia władzy

- 111 Kala Naft twierdzi, że Rada dopuściła się nadużycia władzy. Podnosi ona, że Rada przyjęła wobec niej środki ograniczające, nie mając dowodów na jej udział w rozprzestrzenianiu broni jądrowej oraz nie przestrzegając jej praw procesowych. Te okoliczności oznaczają, zdaniem tej spółki, że Rada rzeczywiście próbowała nadużyć systemu środków ograniczających związanych z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, aby zaszkodzić irańskiemu przemysłowi naftowemu, gazowemu i petrochemicznemu.
- 112 W tym względy należy zauważyć, że jak przypomniano w pkt 76–83 niniejszego wyroku, sporne akty dotyczyły irańskiego przemysłu naftowego, gazowego i petrochemicznego z uwagi na ryzyko, jakie przemysł ten stanowi dla rozprzestrzeniania broni jądrowej, zarówno przez generowane przez niego przychody, jak i przez wykorzystywanie sprzętu i materiałów podobnych do tych, jakie są używane w określonych wrażliwych działaniach związanych z cyklem paliwa jądrowego.
- 113 W rezultacie zarzut jest bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia prawa w odniesieniu do pojęcia zaangażowania w rozprzestrzenianie broni jądrowej

- 114 Kala Naft podnosi, że Rada naruszyła prawo, opierając się na pierwszym powodzie wpisania do wykazów spornych aktów, dotyczącym tego, że Kala Naft prowadzi handel sprzętem z sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym. Ta okoliczność bowiem, sama w sobie, nie uzasadnia przyjęcia środków ograniczających.
- 115 Jak wynika z pkt 87–90 niniejszego wyroku, działalność Kala Naft w sektorach naftowym i gazowym, poświadczona nawet przez statut tej spółki, wystarczyła do uzasadnienia wydania środków ograniczających.
- 116 Zarzut siódmy jest więc bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego błędu w ocenie okoliczności odnoszących się do działalności Kala Naft

- 117 Kala Naft kwestionuje wykonywanie działalności polegającej na prowadzeniu handlu sprzętem mającym związek z programem jądrowym. Utrzymuje, że jej rola centrali nabywczej NIOC nie stanowi działalności polegającej na prowadzeniu handlu.
- 118 Należy uznać, że wyrażenie „prowadzi handel” opisuje w sposób wystarczający pod względem prawnym działalność Kala Naft, uzasadniając jej wpis do wykazu i pozwala tej spółce zrozumieć tego przyczynę.

W przedmiocie zarzutów czwartego i dziewiątego, dotyczących naruszenia zasady proporcjonalności

- 119 Kala Naft kwestionuje cel interesu ogólnego, który może uzasadniać ograniczenia w korzystaniu z prawa własności i prawa do swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej, ponieważ ani Rada Bezpieczeństwa, ani Rada Europejska nie przewidziały wydania środków skierowanych przeciwko sektorowi naftowo-gazowemu. Ponadto nawet gdyby taki cel istniał, nie przestrzegano rozsądnego stosunku proporcjonalności pomiędzy użytymi środkami a realizowanym celem.
- 120 W zakresie, w jakim Kala Naft kwestionuje proporcjonalność zasad ogólnych, w oparciu o które postanowiono o jej wpisie do wykazów, należy przypomnieć, że Trybunał orzekł, iż jeżeli chodzi o kontrolę sądową przestrzegania zasady proporcjonalności należy dopuścić stosowanie szerokiego zakresu uznania przez prawodawcę Unii w dziedzinach, które wiążą się po stronie tego prawodawcy z dokonywaniem politycznych, ekonomicznych czy społecznych wyborów i w których ma on dokonywać kompleksowych ocen. Wywiódł on z tego, że wyłącznie rażąco niewłaściwy charakter środka przyjętego w tych dziedzinach, w stosunku do celu, który właściwa instytucja powinna realizować, może mieć wpływ na zgodność z prawem takiego środka (zob. wyrok z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie C-266/05 P Sison przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-1233, pkt 33).
- 121 Należy również przypomnieć, że prawa podstawowe wymienione przez Kala Naft nie są prawami absolutnymi i korzystanie z nich może podlegać ograniczeniom uzasadnionym celami interesu ogólnego realizowanymi przez Unię (zob. ww. wyrok w sprawie Bank Melli Iran przeciwko Radzie, pkt 113).
- 122 Tak jest bowiem w przypadku prawa własności i prawa do swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej. Wobec tego wykonywanie prawa do swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej jak i prawa własności może zostać poddane ograniczeniom, pod warunkiem że ograniczenia te rzeczywiście odpowiadają realizowanym celom służącym dobru ogólnemu i nie stanowią, w stosunku do swego celu, ingerencji nieproporcjonalnej i niemożliwej do przyjęcia, która naruszałaby istotę praw w ten sposób gwarantowanych (ww. wyrok w sprawie Bank Melli Iran przeciwko Radzie, pkt 114).
- 123 Co się tyczy w szczególności prowadzenia działalności gospodarczej, Trybunał orzekł między innymi, że biorąc pod uwagę brzmienie art. 16 karty, który odróżnia się od innych podstawowych wolności zawartych w tytule II karty, zbliżając się do niektórych postanowień jej tytułu IV, swoboda prowadzenia działalności gospodarczej może podlegać różnorodnym ingerencjom ze strony władz publicznych, które mogą ustanowić w interesie ogólnym ograniczenia w korzystaniu z tej swobody (zob. wyrok z dnia 22 stycznia 2013 r. w sprawie C-283/11 Sky Österreich, pkt 46).
- 124 W tym względzie należy zauważyć, że sporne akty mają na celu niedopuszczenie do rozprzestrzeniania broni jądrowej oraz wywarcie w ten sposób nacisku na Islamską Republikę Iranu, aby zakończyła działania w tym kierunku. Cel ten wpisuje się w bardziej ogólne ramy wysiłków mających na celu utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego i w związku z tym podlega słusznej ochronie (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Bank Melli Iran przeciwko Radzie, pkt 115).
- 125 Ponadto wbrew temu, co twierdzi Kala Naft, w motywie siedemnastym rezolucji nr 1929 (2010) Rada Bezpieczeństwa zwróciła uwagę na ryzyka związane z przemysłem petrochemicznym, a Rada Europejska w swym oświadczeniu z dnia 17 czerwca 2010 r. zwróciła się do Rady ds. Spraw Zagranicznych o przyjęcie środków odnoszących się do sektorów przemysłu gazowego i naftowego.
- 126 Co się tyczy proporcjonalności środków, należy przypomnieć liczne sprawozdania MAEA, dużą liczbę rezolucji Rady Bezpieczeństwa, podobnie jak wiele środków Unii. Środki ograniczające przyjęte zarówno przez Radę Bezpieczeństwa, jak i Unię mają charakter stopniowy i są uzasadnione brakiem osiągnięcia celu przez środki przyjęte wcześniej. Z tego działania opartego na stopniowości naruszenia praw w zależności od skuteczności środków wynika, że zasada proporcjonalności jest poszanowana.

- 127 Z tego wynika, że zarzuty są bezzasadne.
- 128 Ponieważ oddalono wszystkie zarzuty, należy oddalić skargę.

W przedmiocie kosztów

- 129 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne lub jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. W myśl art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającego także zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.
- 130 Ponieważ odwołanie Rady zostało uwzględnione, a skarga Kala Naft na sporne akty oddalona, należy zgodnie z żądaniami Rady obciążyć Kala Naft, poza jej własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Radę w obu instancjach.
- 131 Komisja będąca interwenientem pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10 Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie zostaje uchylony.**
- 2) **Skarga Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran o stwierdzenie nieważności zostaje oddalona.**
- 3) **Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.**
- 4) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji jak i w postępowaniu odwoławczym.**

Podpisy